

В'язень

КУПИТИ

Брук Салліван, новій медсестрі у в'язниці суворого режиму, потрібно дотримуватися лише трьох правил: поважно ставитися до ув'язнених, ніколи не розголошувати особистої інформації й у жодному разі не зближуватися з в'язнями.

А що, як Брук уже порушила ці правила? Ніхто з персоналу не знає, що один із найнебезпечніших ув'язнених у цих стінах — її знайомий. Навіть дуже близький. І нікому не відомо, що в школі Брук була закохана в Шейна — зіркового квотербека, який тепер проводить решту життя у в'язниці за серію жахливих убивств. І тут він опинився саме через свідчення Брук.

Але Шейн знає.

І ніколи цього не забуде.

РОЗДІЛ 1

СЬОГОДНІ

Коли за мною з грюкотом зачиняються двері в'язниці, я починаю сумніватися в кожному рішенні, яке бодай колись ухвалювала у своєму житті.

Це геть не те місце, де хочеться перебувати. Ні зараз, ні *загалом*. Бо хто ж мріє потрапити до в'язниці суворого режиму? Закладаюся, що ніхто.

Коли ви вже опинилися в її стінах, то, мабуть, зробили кілька невдалих життєвих виборів.

Я-от таки зробила.

— Ім'я? — Жінка в блакитній формі в'язничної наглядачки зводить на мене погляд з-за скляної перегородки пропускного пункту на вході.

Її очі тьмяні й осклянілі, і *загалом* вигляд у неї такий, ніби їй хочеться тут бути не більше, ніж мені.

— Брук Салліван. — Прочищаю горло. — У мене призначена зустріч із Дороті Кунц, якщо не помиляюся?

Жінка опускає очі на планшет із паперами, що лежить перед нею. Відтак переглядає список, ніяк не виказуючи, що почула мене чи знає про причину мого візиту.

Зиркаю на невеличку зону очікування позаду: там нікого немає, окрім зморшкуватого дідуся, що читає газету з таким виглядом, ніби зараз їде собі в автобусі, а не висиджує чогось на одному з пластмасових стільців в'язниці. Ніби територія довкола не огорожена парканом із колючим дротом, вздовж якого височіють масивні вартові вежі.

Чекаю, як мені здається, кілька хвилин, а тоді приміщенням прокочується луна такого гучного дзижчання, що я сіпаюсь і задкую.

Ґратовані червоними вертикальними прутами двері праворуч від мене повільно відсуваються, відкриваючи прохід до довгого, тьмаво освітленого коридору.

Вдивляюся вглиб і відчуваю, що ноги ніби приросли до підлоги.

— То мені... мені сюди?

Жінка знову здіймає на мене тьмяні очі.

— Так. Ідіть. Там наприкінці пройдете контроль.

Вона киває в бік темного коридору. Мороз пробігає в мене поза шкірою, коли я несміливо ступаю всередину і ґратчасті двері засуваються за мною й замикаються з лунким гуркотом. Я ще ніколи тут не бувала. Співбесіда відбувалася телефоном, а начальник в'язниці настільки відчайдушно прагнув узяти мене на роботу, що навіть не бачив необхідності в особистій зустрічі — мого резюме і рекомендацій виявилось достатньо. Минулого тижня я підписала річний контракт і надіслала йому факсом.

Тож ось я тут. У місті, де проведу цілий рік свого життя.

Це помилка. Не варто було взагалі сюди приїжджати.

Озираюся на червоні металеві пруты, що тільки-но з гуркотом перегородили мені шлях назад. Ще не пізно.

Навіть якщо я підписала контракт, упевнена, що його можна розірвати. Ще можна розвернутися й забратися звідси. На відміну від арештантів цієї в'язниці, я не зобов'язана тут бути.

Я не хотіла цієї роботи. Радо зголосилася б на будь-яку іншу. Однак я подавалася на кожнісіньку вакансію в межах години їзди від містечка Рейкер, що на півночі штату Нью-Йорк, і лише з цієї в'язниці мені перетелефонували й запропонували співбесіду. То була найнеба-жаніша робота з усіх можливих — а втім, я вважала, що мені пощастило її отримати.

Тож я йду далі.

На контрольному пункті, біля других ґратованих дверей, чатує чоловік років сорока-п'ятдесяти.

Він коротко підстрижений на військовий манір і одягнений у таку саму свіжовипрасувану блакитну форму, що й та жінка з неживими очима на пропускну пункті.

Опускаю погляд на його бейдж, прикріплений до нагрудної кишені: «В'язничний наглядач Стівен Бентон».

— Добридень! — кажу їй одразу усвідомлюю, що вітання прозвучало трохи життєрадісніше, ніж слід, але нічого не можу із собою вдіяти. — Я — Брук Салліван, сьогодні мій перший робочий день.

Темні очі Бентона прискіпливо оглядають мене з голови до ніг, але вираз його обличчя анітрохи не змінюється. Я ніяково зіщулююся, прокручуючи в голові ранкові збори на роботу. Позаяк мені належало лікувати чоловіків у в'язниці суворого режиму, я вирішила уникати образів, що могли б викликати в них небажані думки, і зупинилася на чорних класичних штанах кльош і діловій сорочці. Сьогодні один з останніх спекотних днів літа, надворі — майже двадцять сім градусів, і я вже шкодую, що вся вбралася в чорне, але тоді мій стрій видався мені найкращим способом не привертати зайвої уваги. Своє темне волосся я зібрала в простий хвіст. Із косметики нанесла лише трохи консилера, щоб приховати темні кола під очима, й крапельку помади майже такого ж відтінку, що й мої губи.

— Наступного разу, — каже він, — жодних високих підборів.

— Ой! — опускаю очі на свої чорні туфлі-човники. Ніхто не давав мені жодних вказівок щодо того, як одягнутися, а тим паче — як узутися. — Ну, власне, я веназвала б їх дуже високими. А ще вони грубі — не гострі абощо. Серйозно, я не думаю...

Бентон впивається в мене суворим поглядом, і протест вщухає в мене на вустах. Жодних високих підборів. Затямила. Наглядач пропускає мою сумочку через металодетектор, а тоді я сама проходжу через його іншу, значно більшу версію. Знервовано жартую, що почуваюся ніби в аеропорту, але видно, що з почуттям гумору в цього чолові'яги проблеми. Наступного разу — жодних підборів і жартів.

— Я маю зустрітися з Дороті Кунц, — кажу йому.

— Це наша медсестра, — буркоче Бентон. — Ви теж медсестра?
Медсестра загальної практики, — виправляю його я. —
Працюватиму в тутешньому лазареті.

Він зводить до мене брову.

— Нехай щастить.

Я не дуже зрозуміла, що саме він мав на увазі.

Бентон натискає кнопку, і знову вмикається пронизливе дзижчання, а ще за мить відчиняються другі заграбовані двері. Він вказує мені йти далі до медичного блока в'язниці. У коридорі стоїть дивний хімічний запах, а над головою постійно блимають флуоресцентні лампи. З кожним кроком я дедалі більше боюся, що ось-ось нізвідки вискочить якийсь в'язень і заб'є мене до смерті надто високим підбором моєї ж туфлі.

Рекомендована література

Народжена з крові й попелу. **Плоть і вогонь.**
Книга 4

Остання гостя на весіллі

Шалене кохання
(Роуз-Гілл #1)

Він перший помре в кінці

Непристойно багатий фейрі. Книга 1

Подарункове пакування

Перейти до категорії
Трилер

ridmi
ТВІЙ УЛЮБЛЕНИЙ КНИЖКОВИЙ

КУПИТИ